

Húsvéti ünnepi konceptus

Legátusi ajánlólevél

„Ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi ige-hirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül.” (1 Kor 15,14.20)

Milyen lehangoló Pál apostolnak ez a feltételes mondata. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor Ő csak Jézus maradt, az ács József és Mária fia, a nagy tanító, aki sok-sok nagyszerű jelzője ellenére csak ember. Ember, akire nézve Pilátus kimondja az igazságot: Íme az ember (ecce homo). Ember, akinek szenvédését filmrendezők csaknem emberfeletti gyötrelemként mutatják be. Ember, aki elhagyottan, a kereszten fejezte be a harmincegynéhány évet, és aztán sírba helyezték. Mester, akinek holttestét lehet, hogy a tanítványok tüntették el harmadnapra, hogy aztán azt a hírt kelthessék, hogy feltámadt a halálból (Mt 28,13–15). Ha ez a forgatókönyv igaz lenne, akkor könnyebb lenne a prédkátor szavait megérteni, mikor azt mondja: felette nagy hiábavalóság, minden hiábavalóság (Préd 1,2). Borúlátásban Berzsenyi Dániel sem igen marad el, mikor a *Vanitatum vanitas* című versében a hitet és a reményt tarka párának és szívárványnak láttatja.

*„Kezdet és vég egymást éri, És az élet hű vezéri,
Hit s remény a szűk pályán, Tarka párák s szívárvány.”*

Milyen kísérteties kimondani azt, hogy ha Krisztus nem támadt fel, akkor minden igaz. Akkor a hit tarka, de tartalmatlan, lényeg nélküli buborék, mely egy enyhe érintésre semmivé lesz. Akkor a remény csodás színekben sziporkázó, de elérhetetlen szívárvány, vagy „földiekkel játszó égi tünemény”, ahogy Csokonai közismertté váltan megfogalmazta (*A reményhez*). Akkor a hitet és reményt életre hívó ige-hirdetés üres, tartalmatlan és alaptalan. Akkor a tanítványok megtévesztették a világot. Hamissággal és manipulációval próbáltak hitet és reménységet ébreszteni. Igehirdetésük félrevezetés volt. Hamisan tanúskodott tehát Péter is, mikor azt mondta, hogy „ezt a Jézust (akit gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megöltek) feltámasztotta az Isten, minek mi mindenjában tanúbizonyságai vagyunk” (ApCsel 2,23.32). Erre aztán háromezer megtévesztett és félrevezetett emberrel kezdetét vette a keresztyén egyház közel kétezer éves története. Kétezer éves hamisság. Félrevezetett, megcsalt, jámbor emberek milliói éltek tehát úgy le életüket, hogy tudatában sem voltak annak, hogy becsapták őket.

Es akkor, 2005 húsvétján is ez folytatódik. Hamis tanúk mennek szószékre; vagy tudják, vagy nem. Álságos az is, aki prédkál, és az is, aki hallgatja a prédi-kációt. Üres edény a feltámadást hirdető ige, de tartalmatlan és hamis az arra válaszoló hitvallás és ének is. Az istentisztelet nem más, mint önállatás. Tegyük hát le gyorsan (Arany Jánossal) a lantot! Lelkipásztorok, nosza akasszuk szegre pa-

lástunkat! Hívő emberek, ne higgyünk ezután csak abban, amit látunk! Adjuk át templomainkat is turisztikai, kulturális vagy politikai célokra! Akkor legalább nem fogjuk magunkat áltatni és altatni. Elég a hiábavalóságból!

Megdöbbentő, és minden igaz ... *lenne*, ha Krisztus nem támadt volna fel. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, és zsengéjük lett azoknak, akik elaludtak (1Kor 15,20). Ez az *ámde* az a többlet, az a másság, amit nem bizonygatni kell, mert nem is lehet, hanem kitörő húsvéti örömmel magunkhoz szorítani, és aztán továbbadni. Ez a miénk: személyes és közös kincsünk. Ez az a *hit*, mely a Szentlélektől származik; amelyet Isten lelke gerjeszt bennünk az evangélium predikálása által, és megerősít bennünk a sákrumentumokkal való élés által (HK 65.). Krisztus feltámadása így lesz válasz a nagy „minden hiábavaló”-féle rezignációra. A Feltámadottba belefogódzó hitünk és reménységünk új távlatot nyit életünk előtt. Krisztus feltámadása a hívő ember számára a biztos (örök) jövőt jelenti. Ez a jövőkép pedig a mindenkor jelenben: *erőforrás*. Ezért „szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Urban” (1Kor 15,58).

Legyen minden gyülekezetben, minden családban és minden hívő szívben gazdagon megáldott és örömteli a húsvét. Krisztus feltámadott! Örvendezzünk, vigadjunk! Alleluja!

Kolozsvár, 2005 húsvétján.

A Teológiai Intézet tanári karának nevében
testvéri köszöntéssel:
Kelemen Attila teológiai tanár

Ady Endre

A szép Husvét

Odukat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Husvét szent tavasza
S ilyen marad.

Miért tudjon Ő az embervérről,
Mikor künn, a Tavaszban,
Mindens csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?

Óh, Tavasz, óh, Husvét,
Emberek ősi biztatónya,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.

Krisztus támad és eszmél,
Odukat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?